

Hugo Treffneri Gümnaasium

MIILANG

aastast 1926

DETSEMBER 2024



JUHTKIRI: Traktaat igavikulisusest

MERIBEL LEPPIK, ELIISABET RAJU E23

Me kõik oleme vähemalt korra tundnud seda lõikavat Põhjalast paisatud tuule-iiili Rüütli tänaval, kui marsime tulpinud pimeduses akadeemiast koju. Päeva viimases tunnis istudes seirame klassi aknast õrna päikeseloojangut, veel viimased härdad päevakiired laskuvad maale. Me märkame detaile, aga ei mõtesta lahti tervikut, või siis imetleme kompleksi, millesse süüvimiseks põhjust leida näib üle pea käivalt raske. Käimasolev ajalõik on aastaringi süngem – seisev aeg, mis omas jäigas kestab ootsub kolletavate sügislehtede ning jõulise lume-vaiba vahel. Just nüüd tuleb inspiratsiooni ammutamine rängemalt kui kunagi varem. Motivatsioon ning aeg kadusid juba hilja novembris, kui tahtu luua sellele kaosele pisut tovejanssonlikku esteetikat. Seda tööka teab Miilangu loomingulistest ning tarmukatest persona'dest pungil toimetuse omast käest hästi. Äratundmismõnu tunneb sellest ilmtingimata iga trefferist. Kõige olulisem on osata ammutada inspiratsiooni sel keskaja järlehuudu meenutaval etapil ka kõige väiksemast – paraja kvaliteediga nali, mida klassikaaslane lõunapausil deklameeris, õige raamat kõige õigemal hetkel või hoopis Mungal kohatud metsloom, kes hahitus sama ootamatult, kui horisondile ilmus. Seda mõttemängu keerutades võib juhtuda, et kaua otsitud ning siis palavalt tootatud inspiratsioon võib esile kerkida meis endis. Sisemine uuestisünd, mis allutab enda alla kõik rakud ning pressib välja kõige loomingulisemad mahlad. Unistused, sihid, ideaalid ning utoopilised terendav suvine tulek pruugivad etendada just kõige kandvamat rolli inspiratsiooni leidmisel. Kui aga lasta see ääretu hämarus enda sisse, siis aitab ehk mõne küünla põletamine näha seda peidetud hurma, mida kannab endas põhjamaa pimeduse minoorne iseloom. Sest inspiratsiooni sihitult kobada võib igauks lõputult, see tõsiasi kehtib igavikuliselt.

Inspiratsioonirohkeid jõule ja aastavahetust ning hoidkem ennast liialt hämardunud hinge eest!

TOIMETUS

Annabel Tiido
Annagreta Johanson
Artur Ipits
Ats-Artur Ploomipuu
Eliisabet Raju
Kaarel Koppel
Kirke Karolin Tark
Kristel Veske
Lukas Mürsepp
Marleen Meister
Marta Eller
Meribel Leppik
Mikk Artur Mikfelt
Natasha Mi Lehis
Paul Piirimäe
Säde Sepp

ÕNNITLEME

02.11 Kaia-Riin Rohtmaa
04.11 Joana Jõgela
17.11 Ljubov Titova
26.11 Monika Piirimäe
10.12 Olga Titova
17.12 Maret Tark

KEELETOIMETUS

Annabel Tiido
Eliisabet Raju
Kirke Karolin Tark
Kristel Veske
Ats-Artur Ploomipuu
Marleen Meister
Meribel Leppik
Mia-Liisa Bek
Artur Ipits
Laura Kirk

KÜLJENDUS

Ellinor Usai
Jaan Artur Viirsalu
Annagreta Johanson

ILLUSTRATSIOONID

Ellinor Usai
Luisa Miia Kikas
Helena Gross
Rebeka Tiirmaa
Ervin Ivanov
Roosi Raudsepp

MIILANG detsember 2024

HUGO KIIDAB neid, kes pole libeduse tõttu ninuli kukkunud.

MAURUS LAIDAB neid, kes ballil viibides ei teinud ühtegi tantsusammu.

- Juhtkiri: Traktaat igavikulisusest**
MERIBEL LEPPIK & ELIISABET RAJU, E23
- Viimane piht su elus**
MERIBEL LEPPIK & ELIISABET RAJU, E23
- Piltuudis uutest peatoimetajatest**
MERIBEL LEPPIK & ELIISABET RAJU, E23
- Lendav vann ja ainult kaks pauku**
NATASHA MI LEHIS, D23
- Miks sa tunnist väljas käid, Lible?**
SÄDE SEPP, D22
- Olen ilves**
MARTA ELLER, D23
- Kapivargused ehk taskutest kadunud suitsupakid**
ANNABEL TIIDO, E23
- Ükskord sureme me niikuinii**
KRISTEL VESKE, D24
- Omanikuta üleloomulik rekord**
MERIBEL LEPPIK, E23
- Päkapikulõksu valmistamine**
ATS-ARTUR PLOOMIPUU, E22
- Keelekant**
ATS-ARTUR PLOOMIPUU, E22
- Päkapiku teejuht: mida sokutada jõulupuu alla?**
ANNAGRETA JOHANSON, C23
- PÖFFI filmist**
PAUL PIIRIMÄE, E23
- KoKoKo: trefferistid Tallinnas**
KAAREL KOPPEL, D24
- Hetki ballikonkursilt**
KOOSTAS ELLINOR USAI, B22
- Õnnelikult elu lõpuni ja siis veel edasi**
ARTUR IPITS, C22
- Какой näitering?**
MARLEEN MEISTER, D23
- Päev Treffneri saapana**
NÄITERINGI ÜHISLOOMING
- Õpetajate tsitaadid**
KOGUSID LUKAS MÜRSEPP, B22 JA MIKK ARTUR MIKFELT, E23

PEATOIMETUS

Eliisabet Raju
Meribel Leppik

JUHENDUS

Age Salo

KAANEPILT

Marta Arete Sökk
Markus Kaur

TÄNAME

Ketlin Taidre

Viimane piht su elus

ELIISABET RAJU, MERIBEL LEPPIK, E23

ytle meile, mis lehte sa loed, ja me ytleme sulle, kui kväär sa oled
ytle meile, kas samastud don juaniga, ja me ytleme sulle, kas sul päkapikud käivad
ytle meile, mida einestasid eile kohvipausis, ja me ütleme sulle, mis on su armastuse keel
ytle meile, mis suunas õpid, ja me ytleme sulle, et ylikool ja rikkaks kehtib siiski
ytle meile, keda ihkad sa koridoris, ja me ytleme sulle, et lootus sureb viimasena
ytle meile, kui palju kylastad tunni ajal vetsu, ja me ytleme sulle, millal surema peab ego
ytle meile, kas pihid treffipihis, ja me ytleme sulle, kes sinu pilti altaril põletab
ytle meile, mis on su nimi, ja me ytleme sulle, mis patu eest põleksid keskaegsel tuleriidal
ytle meile, kelle tsitaadi yle gignoreerid, ja me ytleme sulle, kas mängid vahetunnis pinksi
ytle meile, millist hälvet sa standardiseerid, ja me ytleme sulle, kui mitme arvaja jagu karmat sa kandma pead
ytle meile, mis valikainet õpid, ja me ytleme sulle, kas trygid söökla järjekorras
ytle meile, mis on su lemmiksõna, ja me ytleme sulle, kas tead, mida tähendab „miilama“
ytle meile, kas lased loenguid yle, ja me ytleme sulle, kas vanemuise meelis sind kummitama tuleb
ytle meile, kus käid sa ula peal, ja me ytleme sulle, mitu ajusagarat ohverdama pead
ytle meile, milline oli su lemmikuim puunia sõda, ja me ytleme sulle, kas saad oma UPT õigeks ajaks valmis
ytle meile, kas hilined hommikul kooli, ja me ytleme sulle, kas oled näinud pedagoogi gennis reedeõdagusel jämmil
ytle meile, kas kasutad koolitöödeks tehisintellekti, ja me ytleme sulle, milline tuleb su aastavahetus
ytle meile, kui palju tead peast pi-d, ja me ytleme sulle, millisel otstarbel kasutad pinteresti
ytle meile, kui kiire sul kogu aeg on, ja me ytleme sulle, kui osavalt tangot sa tantsid
ytle meile, mitut neeti kannad sa ninas, ja me ytleme sulle, kas pärast ylikooli rikkaks kehtib sinugi elukaarel
ytle meile, milline on seekordne leht, ja saad teada, millised on vastvalitud peatoimetajad

Uued Peatoimetajad

Eliisabet Raju E23
ja
Meribel Leppik E23



Lendav vann ja ainult kaks pauku

Henrik Ibseni ligi poolteist sajandit tagasi ilmunud näidend „Nukumaja” on paljude lavastajate käte läbi saanud eriilmelisi nägusid, kuid lugu jääb sellegipoolest ka tänapäeval aktuaalseks. Seekord on lavastamise raske töö ette võtnud Hendrik Toompere sen, olles lisaks lavastaja ametile ka antud lavastuse muusikaline kujundaja ning valguskunstnik. Arvatavasti muutub näidendi omamäoliselt ning uudset lavastamine iga korraga aina keerulisemaks, kuid kuidas on sellega toime tulnud Toompere?

Olles äsja Ibseni „Nukumaja” lugenud, võib olla keeruline end tekstist lahti rebida ning jääda etendust vaadates objektiivseks, kui selle vältel kummitavad ütlemeta jäänud või just lisatud repliigid ja kujutluspilt 19. sajandi lõpu Skandinaaviast. Uhkest elutoast on saanud modernne, minimalistlik, rikka perekonna korter. Kuigi sisekujundus ja stiil ise ei pruugi olla kõigile meeltnööda, ei saa lavalisi lahendusi mingil viisil kellelegi ette heita. Härra Helmeri pööratav kabinet oli lihtne ning sujuv, röövimata tähelepanu põhitugevusele, ning taustal kujutatav „sein” oli samuti piisavalt neutraalne. Ruuduline põrand täitis mõjusalt ruumi ning kuigi rekvisiidid olid paigutatud pigem hajusalt, ei tekkinud tühjusetunnet.

FOTOD: MARIS SAVIK | VANEMUINE



NATASHA MI LEHIS, D23

Nii nagu näidendist, võis ka lavalt leida erinevaid sümboleid. Sõna otseses mõttes kõige silmapaistvam oli kindlasti kolme meetri kõrgune jõulukuusk, mis lavastuse käigus kahe efektse pauguga ehitud sai. Iseenesest oli mainitud kuusk olemas ka näidenditekstis, kuid seal oli puule omistatud veidi teistsugune sümbolne roll. Kui etenduses näis hiiglaslik (lendav) jõulukuusk pigem nagu elevant toas, oli raamatukaante vahel seda puukest mainitud suhteliselt põgusalt ning see sümboliseeris tagasihoidlikult peategelase Nora koost varisevat siseelu ning ehk ka hääbuvat lootust imele.

Näidenditekstist jäi kindlasti tugevamalt kõlama Nora roll emana ning tema alateadvuslik „nukumäng” oma lastega. Olles terve elu käitunud kellegi teise tahtmise ja juhatuse järgi, tegi tema nüüd sama oma lastega, riitades neid lahti ning mängides nendega kui nukkudega. Ühes stseenis nimetas ta oma tütar hellitava nimega ka otseselt nukukeks. Lavalt Nora säärast suhet oma lastega pigem välja ei lugenud. Lapsi polnud näha ning ka nende ühistegevused emaga olid üürikesed ning vaid kaudselt vihjatud.

Siiski oli lavastusse ka midagi uudset lisatud - hõljuv vann. Näitleja Maarja Johanna Mägi sõnul oli lavastaja eesmärk sümboliseerida sellega Nora tundeid ning unistusi. Olukordades, kui toimus midagi ebameeldivat, peitis ta end vanni ning „lendas ära”. Esialgu tundus vann veider ning põhjendamatu, kuid kui tabada ära sümboli tähendus, oli tegemist huvitava lahendusega, et veelgi avada Nora tundeid ja sisemaailma. Teatrilaval on igasugune sümbolika vägagi tere- tulnud, kuna üldiselt antakse informatsiooni edasi just dialoogi teel ning selle tõttu võivad laval etendatavate karakterite mõtted jääda mõistatuseks.

Etenduses näis hiiglaslik (lendav) jõulukuusk pigem nagu elevant toas.

Minu jaoks ehk kõige märgatavam puudu jäänud sümbol oli (või siis ei olnud?) päris etenduse lõpus. Kui Ibseni Nora lahkub oma kodust, oma abikaasa ja laste juurest, mõistes viimaks, et ta ei tunnegi üldse iseenast ning meest, kellega ta on kaheksa aastat koos elanud, lööb ta välisukse kinni valju pauguga. Ukse pauguga sulgemine võiks sümboliseerida Nora avastusretke algust, uue ukse avamist, et leida iseseisvus, julgus ning õppida tundma nii iseenast kui ka teda kurjalt põrnitsevat ühiskonda, kelle taktikepi järgi ta kogu oma senise elu tantsinud on. Lavastuses lahkus Nora küll tormiliselt, kuid oodatud pauk jäi olemata.

Etenduse käigus nähtud võiks analüüsida pea lõputult ning on võimalik laskuda igasse pisidetaili näitlejatöös, muusikalistes lahendustes, riietuses, dialoogis ning paljudes muudes aspektides. H. Toompere sen loodud lavastus on huvitav moderniseering Ibseni tuntud näidendist ning see on kindlasti põnev vaatamine nii neile, kes on eelnevalt originaali läbi töötanud, kui ka neile, kes pole varem eelmainitud teost näppu haaranud.

Siiski oli lavastusse ka midagi uudset lisatud - hõljuv vann.

originaali läbi töötanud, kui ka neile, kes pole varem eelmainitud teost näppu haaranud.



Miks sa tunnist väljas käid, Lible?

Treffneristid tähtsaid kõnesid vastu võtmas, koridoris käteköverdusi tegemas ja end keset loengut külma veega WC kraanikausi ääres äratamas, kabinetti jooksvad õpetajad, kes jälle midagi maha on unustanud... Kui palju käiakse meie koolis siiski tundide ajal maja peal kõndimas? Kellele on see probleemiks? Kas selle suhtes üldse peaks midagi ette võtma?

Kõik meist on viibinud mõnes tunnis, kus mitu inimest järjest klassiruumist välja marsivad ja olukorras häiritud õpetaja teeb klassi jäänud seltskonnale pahase märkuse. Selleks, et konfliktset olukorda selgitada ning õpetajate ja õpilaste vaheliste probleemide tekkimist vältida, lasime toimetusega mõlema osapoole esindajatel vastata mõnele küsimusele tunnist väljas käimise kohta.

Küsimustiku vastustele pilku peale heites on üks asi täiesti kindel: koolisisene huvi teema vastu on suur. Kokku vastas küsitlusele 232 inimest, neist ülekaalukalt 11. ja 12. klassi õpilased. Õpetajatest vastas koguni 13. Positiivsest küljest selgus, et valdavat enamikku ei häiri, kui tunni ajal väljas käiakse. Kaheksat vastajat häirib tunnist väljas käimine ainult siis, kui nad ise seda teevad, kuid see tõestab pigem kaheksa väga hea huumorimeelega treffneristi olemasolu meie seas (ja samuti küsitluse koostaja head naljasoont).

Positiivsest küljest selgus, et valdavat enamikku ei häiri, kui tunni ajal väljas käiakse. Kaheksat vastajat häirib tunnist väljas käimine ainult siis, kui nad ise seda teevad, kuid see tõestab pigem kaheksa väga hea huumorimeelega treffneristi olemasolu meie seas (ja samuti küsitluse koostaja head naljasoont).



ILLUSTRATSIOON: LAURA KIRK

SÄDE SEPP, D22

Vastustest selgus, et peamine tunnist väljas käimise põhjus on tualeti külastamine, kuid väga paljud lisasid juurde, et nemad käivad tunnist väljas pingelisest klassikeskkonnast pea tuulutamise eesmärgil. Õnnetuseks on tõesti nii, et enamustes tundides tuleb koos viibida ühes ruumis üle 35 teise inimesega pikka aega järjest. Selge see, et selline klassikeskkond võib mõjuda vaimselt ülekoormavalt. Vastuseid lugedes tundub, et klassisisene heaolu on tõesti aktuaalne teema, mille võiks võib-olla ka hoolekogus põhjalikumalt käsile võtta.

Liikumispauside teemal olid arvamused vastandlikumad. Enamik vastajatest olid ühel meelel, et õpetajad võiksid tõesti lisada tundidesse

rohkem liikumispause. Siiski toodi ka välja, et ettenähtud liikumispausid võivad mõnes tunnis pigem segavalt mõjuda. Näiteks võib ette kujutada olukorda, kus oled parasjagu mõnda ülessandes keskendunud ja järsku peavad kõik püsti tõusma, et koos koridoris ringi patseerida, kuid just loenguvormis tundides oleksid liikumispausid kõige kasulikud. Minagi pakuksin siinkohal välja lahenduse, et ettenähtud liikumispause rakendada näiteks sotsiaal- ja humanitaarainete tundidele, kus tunni vorm on pigem loengusarnane. Ühisel liikumispausil saaksid õpilased vahelduse mõttes korra koridoris pead värskendada, jalgu



ILLUSTRATSIOON: REBEKA TIIRMAA

Vastuseid lugedes tundub, et klassisisene heaolu on tõesti aktuaalne teema.

sirutada ja kuuldu üle mõtteid vahetada olulisest infost ilma jäämata.

Vastuste kogumise ajal tegelesid abiturientid ühiskonnaõpetuse kursusel koolielu parandamise projektidega, millest nii mõnigi pakkus head lahendust siin välja toodud probleemide leevenduseks. Võitjaprojektiks sai vaikete kohtade tekitamine õpilastele. Rahulike kohtade olemasolu koolimajas võiks olla suureks abiks neile, kes käivad tunnist väljas vaimselt puhkamas ja stressi maandamas. Lisaks on võimalik, et pannakse käiku tundidesse liikumispauside rakendamise projekt, mis aitaks vähendada end tunnist väljas sirutamas käijate arvu. Sellised uuendused koolielu on küsitluse tulemusi arvestades kindlasti proovimist väärt.

MARTA ELLER, D23

Olen ilves

Oma südamesoojusega loon maailma isendale ja nendele, kes valivad tee olla koos minuga. Oma silmavaatega loon universumi endale ja neile, kes mulle silma vaatavad. Oma julgusega ületan karmid hetked ja keerulised olukorrad. Naeratusega näol võin muuta kellegi päeva paremaks. Võin olla nähtav ja haavatav, samas peituda kurjade olendite kõledate varjude taha. Ma seisan alati püsti ega soovi kukkuda isegi siis, kui elu mind tõukab, sest ma olen ilves. Ma olen loom, kes loodi siia maailma teisi aitama.

Mitte iga ilves ei tunne sedasama õilsat ja vastutavat tunnet nagu mina. Iga elusolend teab ise oma rada. Oma elu kaarti ei saa osta, seda peab otsima ja taas kaotama, sest ainult sellisel juhul hindad sa

seda veelgi rohkem. Seda tunnet, mida tunned siis, kui tead, kes sa oled. Tead, mida teed ja tead, kuhu kuulud. Seda ei saa kirjeldada isegi maailma kõige ilusamate ja tähendusrikkamate sõnadega. Ma tahan olla see, keda on raske tabada, aga leides jagub rõõmu ja õnne kuhjaga. Ma soovin, et elusolendid saaksid jõuda mu pilgust ja soojust kallistustest. Ma soovin teisi aidata ja abistada. Ma ei taha teha samu vigu, mida teevad kõik, kes arvavad, et aitavad, sest mitte kedagi ei saa lohotada teiste haletsus.

Kui käes on aeg ärgata ja astuda vastu päevale, asetan ma käed risti oma rinnale ja tunnetan, kuidas minu enda südamesoojus mind austab. Siis heidan pilgu kaugusesse ja sammun sinna, kuhu mu silmad mind viivad ja julgus kannab.

Kapivargused ehk taskutest kadunud suitsupakid

Novembrikuu esimesel päeval ilmus Treffipihi Facebooki lehele muret ja ängi täis postitus, milles pihtija soovib garderoobides hoitavate jopede taskutest asju varastanud inimestel end heaga üles anda või muidu... Kas meie koolis on tõesti tegutsemas taskuvaras või on see keegi Rüütlil tänavalt? Treffneri suurima Kätemaksukontori fännina võtsin detektiivitöö enda peale, viies läbi anonüümse küsitluse uurimaks, mida treffneristid antud olukorras arvavad ning proovisin välja selgitada tõe.

Antud olukorra tõsist arvestades selgus üllatusena, et enamik treffneriste ei tunne oma kapi turvalisuse pärast eriti suurt muret. Murevaegusele on aga üsna loogiline seletus – kaks kolmandikku vastanutest lukustab oma kapi regulaarselt, ülejäänud lukustavad kas vahepeal või hoiavad kappi avatuna. Võtme keeramine on paljudele koolitee algusest harjumuseks jäänud, kuid leidub ka neid, kes lihtsalt oma kappi võõraste näppude eest kaitsevad. Ilmselt jääbki

enamus õpilasi oma harjumusega kummagi argumentide vahele. Kapi sisu on treffneristide vahel varieeruv: kappidesse vaadates võime avastada palju magusat, raha ning loomulikult õpikuid, spordi- ja üleriideid. Mainimata ei saa jätta ka emotsionaalse väärtusega esemeid, nagu näiteks lähedase valmistatud müts või kotike, õnnemünt või ilusad kingad. Sellest kõigest oleks vastanutel kole kahju ilma jääda, sest ilma riideteta on külm koju minna, õpikuteta tuleb arvestuse hinne „2” ja iseõmmeldud kotike kannab häid mälestusi.

Olukord on eriti tõsine aga õpilaste jaoks, kelle lahtijäetud kappidest on teatud väärtused minema jalgutanud. Varastatu hulgas on raha ja kõrvaklappe, isegi paar saapaid ja tosse. Ent varas pole käinud ainult garderoobi kappe katsumas. Garderoobi kõrval nagides rippuvate jopede taskutest on pihta pandud nii raha kui suitsupakke. Kindlasti ei tohi sel hetkel süüdistada ohvreid, kes on oma kapi lukustamata jätnud. Sellises suhtumises võib leida häirivaid paralleele.

Selgema pildi saamiseks pöördusin ka meie direktor Ott Ojaveeri poole. Ojaveeri sõnul pole juhtkonna poole keegi kapivargusemurega pöördunud. Direktor tuletab õpilastele meelde, et igale kapile anti kooliaasta algul vastav võti, mida tuleb oma vara

kaitsmiseks ka kasutada. Samuti ei ole kappides mõistlik väärisesemeid hoiustada, vaid neid endaga koolikotis kaasas kanda. Ojaveer lisas, et lukustamata kappidest kadunud asjade eest ei ole koolil võimalik vastutust võtta. Direktor põhjendas ka alumiste välisuste päevasel ajal lukustamist. Nimelt, kuna Treffneri kool asub kesklinna tänavatel, hoiavad pimedal ajal lukustatud ukсед meid välise ohu eest.

Mida siis olukorras arvata ja mida ette võtta? Kas tõde on nüüd välja selgitatud ja õigus jalule seadud? Lahendus on tegelikult lihtne: leidke oma päevast need neli korda viis sekundit, et riiv ühele või teisele poole ette keerata. Teada on, et Treffipihi kurtmisega ei ole võimalik probleemile tõsist lahendust leida. Karistusseadustiku § 199* alusel on lukustamata kappidest teistele isikutele kuulava vara äravõtmine ilma omanikku teavitamata kvalifitseeritud kui vargus. Ent kooli kodukorras on selgelt kirjas, et kool ei võta vastutust lukustamata kappi jäetud vara eest. Seega ei võta antud olukorras vastutust kool, vaid pikanäpumehe ise. Nukker uudis on see ohvritele, sest õigus saab mõistetud vaid juhul, kui vargas on tõenditega kinni nabitud, kuid selleks pole üldjuhul ressursse. Me endiselt ei tea, kas vargas on meie enda kooliperest või keegi Rüütlil tänavalt, ent teame kindlalt, et varguse eest saame end kaitsta vaid kappe lukustades.

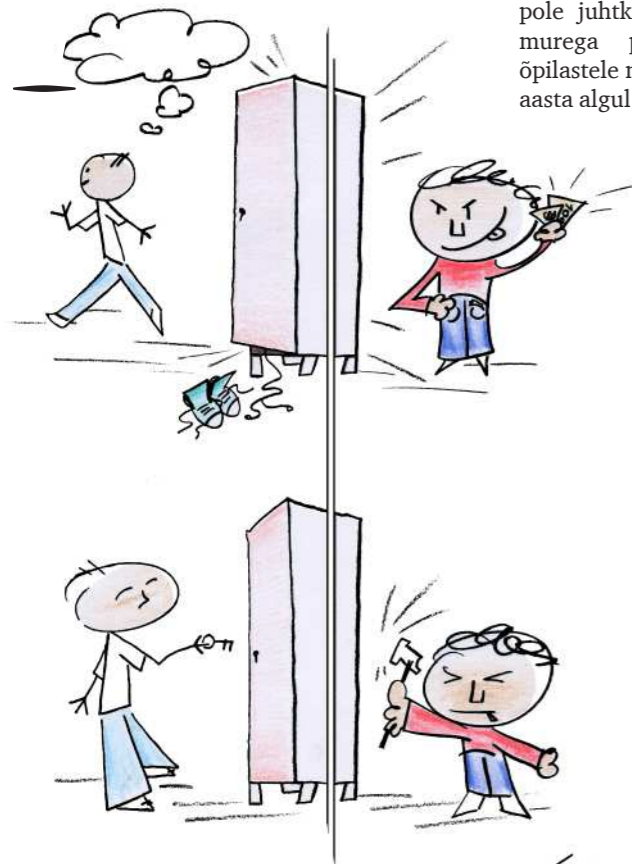
*Antud hetkel ei keskenduta süüteo liigile, vaid sellele, millise süüteo koosseisu alla saab vastavaid tegusid määratleda. Põhikontseptsioon on see, et vargus väärteo näol on siis, kui tegemist on väheväärtusliku varaga, mille piirmäär on 200 eurot. Karistusseadustiku (edaspidi KarS) § 218 lg 4 alusel on väheväärtuslikuks asjaks, mille rahaline väärtus ei ületa kahtekümmend miinimumpäevamäära (üks miinimumpäevamäär on 10 eurot). Kuritegude näol on tegemist vargusega siis, kui vargusega tekitatud varaline kahju ületab kahtekümmend miinimumpäevamäära.

KarS § 199 lg 1 alusel on vargus võõra vallasasja äravõtmine selle ebaseadusliku omanikuga eesmärgil. Siinkohal tuleb analüüsida kuriteo koosseisu:

1. vallasasi - kehaline ese, mis pole kinnisasi (TsÜS § 49 lg 1 ja TsÜS § 50 lg 1),
2. võõras vallasasi - asi, mis ei ole antud isiku omandis ning mis on kellegi teise omandis (AOS § 68)
3. äravõtmine - asja äravõtmine kui varguse mõiste tunnus eeldab kõigepealt, et asi ei ole süüdlase valduses. Asja äravõtmine ehk valduse üleminek tähendab asja kui eseme äravõtmist. Vargusega ei ole tegemist mitte lihtsalt asja enda kätte saamisega, vaid selles sisalduva väärtuse enda kasuks pööramisega.
4. ebaseaduslik omanik - tähendab selle omaniku kestmist ilma õigustatud põhjusteta. Hõivaja loob endale omanikusarnase seisundi, asi pööratakse hõivaja vara hulka.

Nagu antud kirjeldusest näha, siis lukustamata kappidest teistele isikutele kuuluva vara (asjade) äravõtmist ilma omanikku teavitamata saab KarS § 199 alusel varguseks nimetada.

Antud lõik on patrullpolitseinik Liisa Laiusega konsulteerides tõlgendatud karistusseadustikust.



ILLUSTRATSIOON: ERVIN IVANOV

Ükskord me sureme niikuinii

KRISTEL VESKE, D24

*„This is the end of every song that we sing.
The fire burned out to ash and the stars
grown dim with tears.”*

Sünge instrumentaali ning just sellise lüürikaga algab The Cure'i uus album „Songs of a lost world”. Peale kuuteist aasta pikkust vaikust ilmunud plaadi avalugu „Alone” on tulvil leina, melanchooliat ning vihjeid saabuvale lõpule.

Säärane temaatika pole aga 1976. aastal loodud briti rokkansambli jaoks midagi uut. Vastupidi, 48-aastase karjääri jooksul on The Cure kuulajatele meelde jäänud just nimelt oma raskemeelsuse, *guyliner*'i ning harakapesa meenutavate soengutega. Loomulikult ei saa unustada ka ansambli karismaatilist eeslauljat ning ainsat püsiliiget Robert Smith'i. Laenaksin Piletilevi sõnastust The Cure'i 2021. aasta tuuri kirjeldusest: „Väga paljudele inimestele on Robert Smith midagi hoopis enam kui suur juuksepahmakas, must silmalainer ning pisut laiailäinud punane huulepulk.”

Antud plaat on ehe tõestus graatsiliselt vananenud rokkansamblist. Smith'i hääel on püsinud mahedana ning säilitanud oma ohkava „nutt kurgus” kõla, mis niigi kurtvale lüürikale veelgi mahlakust lisab. „Warsong'is” uluvad *reverb*'iga üle valatud kitarid, järgmises loos tehakse aga hüpe 80-ndate hõnguliste süntesaatoritele. Bänd **Tegu on tõelise kaua tehtud kaunikesega.**

on suutnud säilitada dünaamilisuse, kalmuata samas kõrvale avalooga tekitatud üldisest leinameeleolust. Kõige mitmekülgsema kõlaga ongi „Warsong”, kus võib kuulda nii kurjakuulutavat oreli kui ka viiuleid. Kahjuks pole võimalik säärast helikeelega mängimist kuulda teistes lugudes. Kitarriefektide muutmist ei anna võrrelda juba korra saavutatud orkestraalse kõlaga, mida oleksin soovinud plaadilt rohkem kuulda.

Sellest olenemata ei hakka kuulates kohe kindlasti igav – ka lüürikal on palju pakkuda. Inspiratsiooni on ammutatud luulest, kuid veelgi tabavam on fakt, et Smith on kirjutanud isiklikest kaotustest. Smith'i sõnul

aitab laulmine põgeneda hukatus- ja süngustunde eest (*doom and gloom*), mida ta peale lähedaste pereliikmete, sealhulgas venna, kaotamist tundnud on. Venna surmast on plaadil ka eraldi lugu: „I can never say goodbye”.

*„Something wicked this way comes,
to steal away my brother's life.”*

Surma kirjeldamine kui miski nurjatu võtab hästi kokku plaadi üldise vaatepunkti. Tegu pole teosega, mis kuulajat kaotustega leppima panna üritaks. Vastupidi, lüürika on keskendunud leinaga kaasnevale negatiivsusele, kedrates aina samu valusaid tundeid. Tihedalt esinevaks emotsiooniks ongi just nimelt emotsioonitus, tühjus.

Samas võib sellisest lähenemisviisist leida midagi paradoksaalselt kombel rahustavat. Plaadi rahustav mõju peitub teadmisest, et peale suurt kaotust on süngus normaalne, ning sellest ei ole vaja mööda rutata. Selles mõttes on antud albumi näol tegu imelise kaaslasega kõigile, kes vajavad oma hingele natukene teistsugust palsamit.

Hea on tõmmata paralleele The Cure'i 1989. aasta hittplaadi „Disintegrationiga”. Ei pea olema just kõige vilunud fänn, et ohtraid sarnasusi tabada. Need kaks albumit on justkui leinavad vennad: „Disintegration” olles kinni juba lõppenud armastuses, „Songs of a lost world” aga murdes pead surma üle. Sellega tuleb hästi välja ka kahe pealtnäha väga sarnase teose põhierinevus – „Songs of a lost world” on kordades täiskasvanulikum.

Plaat ei valminud kiiresti, pigem on tegu aastatepikkuse loometööga. Tõesti üllatav on sellegipoolest saavutatud terviklikkus. Tegu on tõelise kaua tehtud kaunikesega.

2020. aasta juulis ütles Roger O'Donnell, The Cure'i pianist, Classic Pop ajakirjale antud intervjuus: „Neli aastat tagasi ütlesin ma Robertile: „Me peame tegema veel ühe plaadi. Sellest peab saama kõige intensiivsem, kurvem, kõige dramaatilisem ja emotsionaalsem plaat, mille me eales teinud oleme, ja siis me saame selle juurest minema

kõndida.” Ta nõustus. Demosid kuulates ma tean, et see on see plaat. Ma arvan, et kõik jäävad sellega rahule.”

Algselt plaanitud 13-st loost sai ajapikku 8 ning 2016. aastal alanud pingutustele pandi punkt 8 aastat hiljem, 1. novembril. Saavutatud on tõesti nii süngus, intensiivsus, dramaatilisus kui ka üldine maagilisus. Sukeldudes sellesse meisterlikult loodud kaotuste maailma, tuleb vaid lootma jääda, et see ei jää juba väarikasse ikka jõudnud The Cure'i viimaseks üllatuseks.

*„Left alone with nothing
at the end of every song.”*

Omanikuta üleloomulik rekord

MERIBEL LEPPIK, E23

Meie koolis püstitati äsja möödunud novembris üks üllatav rekord. Hoolimata sellest, et meie 377 ruutmeetri suurust saalipõrandat pestakse päevas kaks korda, leiti ühe kehalise kasvatus tunni ajal mängu käigus maast rekordilise suurusega kivi. Tekib küsimus, et kuidas nii suur kivi saab üldse kellegi talla alt tulla? Õpetaja Anneli Saarva tõdes, et tookord ei tehtud tallaaluste kontrollija roomiktallaga jalanõu alt võis kivi tõesti võimlasse sattuda. Kooli sekretär Ketlin Taidre pakkus välja, et äkki kellegi jalanõus oli auk, mis kaeti kiviga kinni. Võibolla oli keegi hoopis romantiliselt mere-rannalt kivi mälestuseks taskusse pannud ning hiljem kukkus see põrandale. Teooriaid on mitu, vastuseid vähe. Igatahes on kivi võimlasse saamise viis sama müstiline kui selle rekordi omanik. Kui keegi tunnistab selle siiski omaks, siis ootab teda kindlasti au ja kuulsus.



KIVI VÕRDLUKES KOOLI SÖRMUSEGA.

FOTO: MERIBEL LEPPIK

TÄHELEPANU: TEGEMIST ON HUUMORIKATEGORIASSE SOBITUVA MÖTTEEKSPERIMENTIDEGA. LOETU PÄRIS ELUS TARVITAMINE VÕIB KAASA TUUA MAIUSTUSTEST ILMAJÄÄMIST, JÕULUTUNNET KAITSVATE KÜLMAPOISTE KÜLASKÄIKU NING SELLELE JÄRGNEVAT EKSPERIMENTEERIJATIKU TOOSI VANGISTAMIST. MIILANGU TOIMETUS MÕISTAB HUKKA MISTAHES VÄGIVALLA ELUSLOODUSE JA JÕULUTUNDE KALLAL.

Päkapikulõksu valmistamine

ATS-ARTUR PLOOMIPUU, E22

Teadus on tänapäevaks arenenud aukartust äratavalt kiiresti ning kaugele. Inimkond evib kasvõi pisukest teadmist pea kõigest võimalikust ning lisaks ühest-teisest ilmvoimatustki. Edusammudest hoolimata on aga tänini läbi uurimata üks rahvatarkuse tasandil laialdaselt tuntud ja armastatud liike: harilik jõulupäkapikk. Vastust vajavad mitmed olulised küsimused, näiteks, kuidas täpselt päkapikud aknast sisse pääsevad.

Elusolendit on iseenesestmõistetavalt parim uurida tema loomulikus elukeskkonnas. Hariliku jõulupäkapiku püsivaks elukohaks on teadupärast üks omamoodi maa, päkapikula. Kuid ära sinna tiku, see maa on päkapiku! Muiski tegevuspaigas hilistel öötundidel korraldatud vaatlused ei ole reeglina tulemuslikud, muuhulgas uremati-päkapikkude potentsi uneliiva tõttu. Niisiis tuleb leida looduslikule vaatlusele sobilik alternatiiv ja tõsiselt kaaluda jõulupäkapikupüüki, muidugi puhtteaduslikel eesmärkidel.

Päkapikupüük ei pruugi olla nii keeruline, kui esmapilgul tunduda võib. Nimelt on juba ammu välja töötatud küllaltki universaalne päkapikulõks, mille saab igaüks käepäraste vahenditega kodus valmistada järgmiselt:

Võta parajalt suur anum. Veendu enne kasutamist piisava hulga õhu-
aakude olemasolus. Hästisobivad näiteks metallsoelad jmt

Kinnita anumale vajalikud mõtteseadmed. Täpsemate vahendite valik sõltub konkreetsest uurimiseesmärgist.

Pööra lõksuks kasutatav anum tagurpidi, põhi ülespoole, ja lisa selle alla üksik tugi, mis paudutamisel järele annab ning sedasi lõksu käivitab.

KASUTAMINE: Sea lõks varakult mõnele päkapikkudele lihtsasti kättesaadavale aknalauale. Peibutiseks sobib hästi tühi suss. Siinkohal on oluline märkida, et teadaolevalt ei huvita harilikud jõulupäkapikud erinevalt mõnest teisest elusolendist olulisel määral juustust.

Sedasi toimides peaks mõni hariliku jõulupäkapiku isend mistahes teadustöökäsi usna kergesti kättesaadav olema. Omaltpoolt võib soovida vaid jõuda tööle ja tuult tiibadesse teadmisjanulistele uurijatele!



ILLUSTRATSIOON: REBEKA TIIRMAA

Keelekant alustab: jõuludega seotud sõnavarast

ATS-ARTUR PLOOMIPUU, E22

Tere kõigile siia sattunud lugejaile! Loodetavasti korraliseks kujunevad, Keelekandi nime kandvad nupukesed on Miilangusse saabunud, tõstmaks teadlikkust ja äratamaks huvi keelenduse, eriti eesti keele ja tema lähemate hõimlaste vastu. Et taolise määratluse alla küllalt laia hulka teemasid võib koondata, ei maksa karta mistahes üksluisust või üheplaanilisust: elav ja elanud keel on lõpmatuseni värviline ja mitmekülgne, kui ainult huvi ja viitsimist avastada jagub.

Pikema sissejuhatusega ning hetkesest piparkoogihõngulisest ajajärgust tiivustatuna võib süveneda päälkirjas lubatud jõulundusse.

Emalt, sõna jõulud enese päritolu näikse olevat küllalt selgepiiriline: Eesti etimoloogiasõnaraamatu järgi on eri tõlgedusi perra tegu kas algskandinaavia (< *jegwla-) või hilisema, vanarootsi

(< jül) laenuga. Laenuna esineb ta meie sugulaskeeliski (soome joul, võro joul~jõul jt), ehkki eesti (ja võrogi) keelele omapärasena väärrib äramärkimist sõna mitmuslikkus, kuigi kohati kõikuvana (selgituseks: soome joul on kasutuses just ainsuses, Soome lahe lõunakalda pruugis võib esineda nii ainsuslik joul~jõul kui mitmuslik jouluq~jõulud).



ILLUSTRATSIOON: REBEKA TIIRMAA

Jõuludega seotud toitudest torkab põnevana silma näiteks sõna *komm* päritolu. Tegu on rahvapärase mugandusega saksa laensõnast *kompevek* (< saksa *Konfekt*, tähendus sama eestikeelse vastega, on laenuna levinud mujale Põhja- ja Ida-Euroopassegi, nüüdseks vanapärase). Põnevaks kisub aga just pisut sügavamale kaevudes. Nimelt on saksa sõna ise laen, seekord ladina keelest (< *confectum* 'tehtud, valmistatud'). See omakorda on olnud aluseks itaaliakeelse sõnale *confetto* (eelkõige 'suhkrustatud mandel', mitmuses *confetti*), mis laenuna pisut teises tähenduses levinud üle Euroopa, säälhulgas eesti keelde kujul *konfett*. Nii on kingitavad maiustused ja pillutavad paberilipakad õieti kauakadunud vennad või vähemasti sugukondlased!

* näitab rekonstrueeritud tüvega, st puuduvad otsesed allikad selle olemasolust vastaval kujul, kuid tänini kasutatavate keelte põhjal on ta loomust ja vormi olnud võimalik oletada.

Päkapiku teejuht: mida sokutada jõulupuu alla?

ANNAGRETA JOHANSON, C23

Detsembri saabumisega satutakse jällegi küsimuse ette: mida huvitavat oma lähedastele kinkida? Siin on lühike nimekiri kinkidest, mis võiksid nende saajal silmad särada panna.

anoteeritud raamat

Vali välja üks raamat, mis kingi saajale võiks meeldida, ning loe see emalt ise läbi. Lisaks tee raamatuse lugemise ajal kommentaare ja märkmeid. Nüüd on raamatu saajal seda veel huvitavam lugeda!

oma maitse järgi koostatud laulude/muusika kogumik (näiteks CD peal)

Heegeldades on võimalik luua väga mitmekülgseid esemeid. Samuti on heegeldamine võrdlemisi kergesti õpitav oskus, nii et see on jõukohane ka neile, kes pole sellega varem kokku puutunud. Internetiavarustes ja raamatutes leidub palju õpetusi, et valmistada midagi, mis oleks just kingi saaja maitse järgi.

mõne perioodikaväljaande aastatellimus

jõulukaunistused

Ükskõik kas isetehtud või poest soetatud, jõulukaunistused on igati hooajakohtsed kingid ning tänu nendele saab su lähedane jõulupuud kaunistades alati sind meenutada.

fotoalbum teie ühistest mälestustest

retseptikogumik

Kui tead, et su lähedasele meeldib veeta aega süüa tehes, siis võib talle meele järele olla üks isekoostatud retseptiraamat. Sinna saab lisada uudseid retsepte kui ka näiteks selliseid toite, mida te olete harjunud koos valmistama.

õpilasfirmade toodang

Miks mitte oma kingi tegemisega toetada ka kaastreffnerit? Järgnevas tabelis on leitavad praegu tegutsevate õpilasfirmade sotsiaalmeediakanalite kasutajanimed.

õpilasfirmad

Charmi
Instagram: @of.charmi

ENTOMIA
Instagram: @entomia_of

HAWI
Instagram: @of.hawi
Facebook: OFHAWI

Joohis
Instagram: @of.joohis
TikTok: @of.joohis



ILLUSTRATSIOON: ROOSI RAUSEPP

Vesi kees Pimedate Ööde filmifestivalil

PAUL PIIRIMÄE, E23

Juba neljandat aastat järjest toimuvast Pimedate Ööde filmifestivali noortefilmide programmis Just Film osalesid ka meie kooli 11.d klassi õpilane Marta Arete Sokk ja 12.e klassi õpilane Sæde Einasto. Just Film annab iga aasta 12-le noorele võimaluse taotleda oma stsenaariumi eest 500 euro suurust stipendiumit, mille toel stsenaariumi kinolinale tuua. Stsenaariumikonkursi võitjad saavad automaatselt võimaluse osaleda oma filmiga PÖFFi raames Solarise kinos toimuvatel #Noorfilmitegija seansidel. Nii esilinastus seal tänavu 16. oktoobril Marta Arete kirjutatud ja lavastatud „Vesi kees ära“. Õnneks oli mul võimalus värsket linakunstiteost vaatamas käia ning, film vaadatud, režissööriga e-õppepäeval hirmvaikselt koolimajas isiklikult kohtuda, filmi valmimisest ja PÖFFi kogemusest vestelda.

Millest sinu film räägib?

See räägib kahest inimesest, kes avastavad, kes nad on või mida nad teha tahavad. Kas nad jätkavad samamoodi ja ei jää endale truuks või valivad iseenda.

Mis inspireeris sind seda filmi tegema ja kust tuli idee?

See tegelikult algas siis, kui nägin Just Filmi stipendiumi kuulutust. Olin (tol - toim.) hetkel Prantsusmaal ja kirjutasin oma sõbrannale, et kuule, teeme filmi. Ma saatsin talle ühe jupi näidendist, mille olin kunagi kirjutanud. Toona jäi see projekt suiku, aga siis aasta aega hiljem alustasime uuesti ning sellest näidendilõigust sai filmi

üldmõtte inspiratsioon. Tegelikult see näidend, mille põhjal film valmis, on inspireeritud ühest Heiki Talviku luuletusest.

Milline on olnud sinu PÖFFi festivali kogemus? Mis tunne oli oma filmi suurelt ekraanilt näha?

Festivali jaoks vajalik eeltöö tekitas väga palju küsimusi. Kui me saime aga kaardid, millega saab käia tasuta filme vaatamas, siis oli tore. PÖFFi Lõpugala ei olnud lavastuslikult suurem asi. Muidu on PÖFFi äge. Enda filmi oli väga imelik näha. Tegelesin ka filmi värvimääramisega (filmide toonide ja värvide reguleerimine - toim.) ning mu töö nägi suurelt ekraanilt täiesti teistsugune välja kui arvuti monitori pealt. Mingites kohtades nägi seetõttu kehvem välja, aga siis mingites kohtades mõtlesid, et oh, ei olegi nii hull. Aga muidu oli väga närvesööv. Mulle tundus, et on järjekordne hetk, kus me tuleme oma pundiga kolmekesi kokku ja kirjutame märkmikusse märkmeid, mida me muutma peame. Selline tunne, et pean filmi veel paremaks muutma ja et ta valmib veel.

Mida oleksid tagantjärele oma filmi juures teistmoodi teinud?

Ma muudaks stsenaariumi ja teeksin võtteplatsil rohkem kaadreid. Prooviksin järgmine kord hästi selgelt läbi mõelda, mida ma tahan ja mida ma ootan. Teinekord ongi kõige raskem see, et sa pead hästi täpselt teadma, mida tahad, ja kui sulle midagi ei sobi, siis sa pead seda kohe ütlema. Võtete lõpuks sai see paika, aga esimesed kaks päeva mitte. Olid mingid kohad, millega näitlejad ise rahul ei olnud ja mille tegemiseks meil aega ei jätkunud. Ka helile pööraks rohkem tähelepanu.

Kirjutasin oma sõbrannale, et kuule, teeme filmi.



Milline on sinu meeldejäävaim kogemus võtteplatsilt?

Ma arvan, et see, kui me ärkasime kell 3 öösel, olime maganud 2 tundi ja pidime minema kuhugi põllu peale filmima tegelasi päikesetõusu ajal. Jõuame kohale, operaator paneb kaamerat püsti ja siis üks hetk ütleb, et tal ei ole akut (kaamera tarvis kaasas - toim.). Otsime terve auto läbi, vaatamise ka heina sisse. Võttepäev oli kohe pärast jaanipäeva ehk meil oli ajaliselts väga vähe päikesetõusu. Lõpuks tõime ööbimispäigast uue aku. Aga hiljem avastasime, et aku oli algusest peale kaasas olnud, leidisime selle kuskilt autost täiesti x kohast.

Kas oli ka mõni suur tagasilööki filmi valmimise protsessi juures?

Filmisime parajasti Nelijärve ääres järveäärest stseeni, kui meie mikrofoni juhe totaalset katki läks. Mingid täpsed jupid, mis oleksid pidanud kokku minema, enam ei läinud. Meie helimees oli ise ära läinud ja rääkinud kõige elementaarsemad asjad ühele teisele inimesele, kes oskas ainult nuppu vajutada ja poomi enam vähem õigesti hoida. Meil polnud õrna aimugi, kuidas midagi parandada ja siis me lihtsalt helistasime paljudele inimestele, kellel polnud aimugi, kes me oleme. Umbes nii, et tere, me siin teeme ühte eksperimentaal-

filmi, et kas te palun aitaksite meid. Lõpuks tõi ühe võtetiimi liikme vanaisa, kes tuli Tallinnast Aegviitu, meile uue juhtme. See oli kõige pingelisem kogemus.

Mis oli filmi valmimise juures kõige huvitavam etapp?

Võte on alati väga huvitav, sest seal sa päriselt näed, et näitleja räägib seda, mida sa 4 kuud tagasi kirjutasid. Minu jaoks kõige huvitavam oli monteerimine ja kogu filmi kokkupanek. See oli ka väga õpetlik ja on võibolla midagi, mida ma tahaksin uuesti teha: õppisin tehniliselt hästi palju. Monteerimine pani kõik asjad, mis me eelnevalt teinud olime, perspektiivi. Õpetas, et peab hästi enesekriitiline olema, aga samal ajal ka enda vastu lahke. Pidi mõtlema asjadele, millest ei osanud unistadagi, et nende peale mõeldakse. Näiteks et kui sa paned kaadreid kokku, siis peab mõtlema kaadrite vahetuse tempo peale. Kui kõik kaadrid on sama pikad, siis ei ole see (film - toim.) huvitav ja keegi ei taha su filmi vaadata.

Mis oli kõige raskem asi filmi valmimise juures?

Kõik suht raske. Emotsionaalselt kõige raskem oli võtteperiood, hästi pingeline. Võttel polnud ma enam mina kui isiksus, vaid mul olid ainult oma ülesanded, mida täitsin. Ma ei vastanud terve see aeg sõnumitele ega teadnud midagi välismaailmast. Kui me öösel lõpetasime ja kõik teised magama läksid, siis pidin mina vaatama, mida me järgmisel päeval teeme, kirjutama kõik täpselt välja ja tegema endale hästi selgeks. Ja siis kui keegi hommikul mu nime sosistas, et teisi mitte ülesse äratada, siis ma lihtsalt tõusin ja olin nagu: „Jah, lähme!“ Me ei saanud keskpäeviti filmida, sest päike oli nii... Päikesest sai meie kõige suurem vaenlane. Ta liigub kogu aeg (kuidas ta julgeb!) ja siis tulevad pilved: kuidas ma saan teha sama stseeni niimoodi, et vari on (erinevates kaadrites - toim.) täiesti erinevas kohas. Me filmisimegi siis enne lõunat ja õhtul. Kella 12st kella kolmeni me söime, magasime või vaatasime filmitud kaadreid üle. Ja kõige hiljem lõpetasime öösel kell üks.

Pidi mõtlema asjadele, millest ei osanud unistadagi, et nende peale mõeldakse.

Oleksid võinud oma filmi valmimisest teha UPT, miks sa seda teed ei läinud?

Esiteks algas kogu protsess juba eelmise aasta oktoobris, siis ma väga ei mõelnud veel UPT peale. Kui filmitegemine juba käib ja ma tean, et pean sellest pärast UPT kirjutama, siis paneb see peale lisapinge, et see peab hea välja tulema. Selle kõigea on lihtsam. Ühe ja sama loo peale kaks aastat mõeldes tekiks mul kogu aeg tahtmine midagi ümber teha ja siis ei valmiski mult enam midagi. Ma arvan et see lihtsalt ei sobi mulle, ma pole võibolla emotsionaalselt nii vastupidav.

Kas on siis oodata ka uusi filme?

Ja, aga need on Astridi (filmi operaator) portfoolio jaoks.

Kuidas aitas Pimedate Ööde filmifestival kaasa sinu filmi valmimisele? Mis võimalusi pakub PÖFF noortele filmitegijatele?

Me saime Just Filmi stipendiumi, 500 eurot, mis läks tehnika peale. Hiljem saime kaelakaardid, millega käisime tasuta filme vaatamas. Kui oleksin olnud Tallinnas, siis oleksin käinud Just Filmi filmiteamistel konverentsidel Industry Days. Samuti saab minna ava- ja lõputseremooniale, kus idee poolest saad rääkida inimestega ja luua tutvusi. Aga tegelikult on ikka nii, et kõik räägivad oma seltskonnaga. Ühesõnaga, võimalusi on mitmeid, aga lõppude lõpuks on see kõik su enda kätes.

Mis teemasid nähtud filmide põhjal noored kõige rohkem käsitlevad?

Ideid on palju. Meie seansil oli kõige rohkem psühholoogilisi küsimusi käsitlevaid filme: inimese mõttemaailm ja inimestevahelised suhted. Näiteks see, kes võitis, tegi dokfilmi oma vanaemast.

Mis nõu annaksid oma kogemuse põhjal teistele õpilastele, kes soovivad oma esimest filmi teha?

Leia enda ümber head inimesed. Lõppude lõpuks, olenemata stressirohkusest ja teadmatuses, tundsin alati, et saan minna kellegi juurde muret kurtma. Stsenaariumi kirjutades saan neilt ausat tagasisidet, millest oskan kinni haarata. Nii ei pea keegi päriselt teadma, mida ta teeb. Näiteks meie operaator kukutas maha ühe monitori ja osas sellest läks katki. Me maksime selle kolme peale kinni, kuna me teeme filmi koos, nii et see pole ühe inimese, vaid meie kõigi teema. Ka pead sa olema hästi aus. Stsenaariumi kirjutades tahtsin ma lihtsaid ja ausaid vastuseid, kas sobib või ei sobi, hea või halb. Isegi, kui see avameelsus on tuttavate vahel juba saavutatud, siis paratamatult võtteplatsile minnes on seal kõik need uued inimesed, kes ka peavad aru saama, et ma ei õelnud sulle just halvasti, vaid et see lihtsalt polnud see, mida me hetkel tahtsime. Meil igatahes vedas sellega, kõik olid väga mõistvad.

S: 24
K: 2
V: 2

FOTOD: MARTA ARETE SOKK
KAUNISTUSED: ELLINOR USAI



FOTO: OSKAR OLLE LAUR

Tallinna 21. koolis toimus 8.-9. novembril kahekümne esimene Kolme Kooli Kohtumine — humanitaarainete alane võistlus Pärnu Sütevaka Humanitaargümnaasiumi, Tallinna 21. kooli ja Hugo Treffneri Gümnaasiumi vahel. Igal aastal saadab kohtumist üks läbiv teema, millest lähtuvalt riietatakse, sisutatakse vaba aega ning korraldatakse mõõduvõtmisi. Sel korral katsuti rammu olümpiamängude stiilis ning õpilased pidid teemaga seondult lahendama ülesandeid ajaloo, muusika, võõrkeelte ja teiste ainete vallas. Miilangu humanitaarseim eesrinne viibis ka ise kohapeal ning tutvus pisut sündmusel toimunu ja treffneristide saavutustega.

KAAREL KOPPEL, D24

Reedel, 8. novembri hommikul kell 8.00 sõitis seltskond treffneristide välja Vanemuise parklast ning juba kell 10.30 jagati saabunutele sümbolseid olümpiamedaleid, millele osalejad kirjutasid oma nimed. Medaljonid olid kollased, sinised ja oranžid, eeldatavasti matkimas kulda, hõbedat ning pronksi. Mõistetamatu põhjusel said treffneristid oranžid medalid, kuid E-klassi päritolu humanitaaridele see eriti vastukarva polnud.

Kell 12.00 toimus kooli ees avatseremoonia. 21. kooli pidulik liputoimkond (koos professionaalse trummariga) heiskasid lipud, peeti kõnesid, tutvustati koolide maskotte ning olümpiatule süütamisega kuulutati sündmus alanuks. Seejärel ootas meid tellitud ühistranspordiliin, mis sõidutas õpilased ühes 21. kooli vilistlase Olav Osoliniga Piritale. Seal jutustas meile tuntud ajakirjanik oma elamustest 1980. aasta olümpiamängudel, mille purjeregatt toimus sealsamas Piritas sadamas 44 aastat tagasi. Osolin rääkis muuhulgas oma kokkupõrkest (selle sõna kõige otsesemas mõttes) Rahvusvahelise Olümpiakomitee presidendiga ning ürituse populaarseimatest suveniiridest, milleks olid Coca-Cola purgid ja libestiga kondoomid. Mõlema ootejärjekorras olevat raudse eesriide taga elanud inimesed seisnud tunde, sest midagi säärast poldud Liidu piires veel varem nähtud. Pärast värvikaid mõtterännakuid lähiminekis kupatati olümpialased juba kooli, et kõht täis süüa ning asuda stardipositsioonidele ainevõistlustes.

Järgneb loend igast jõukatsumisest täpsustavate selgitustega, et kaardistada täpselt, millega treffneristid kahe päeva jooksul tegelesid.

Juba kell 10.30 jagati saabunutele sümbolseid olümpiamedaleid.

Kirjandus

Erinevalt teistest mõõduvõtmistest toimus kirjanduse ainevõistlus seekord kolme kooli vahel ilma segatiimideta, igast koolist kaks esindajat. Kirjanduse paarile näidati ~2min videot mingist spordialast ning nende ülesandeks jäi selle põhjal luua lõppriimilises värsis spordikommentaari antud videole. Meie kooli sõnaosavad poeedid Marleen Meister (D23) ja Ats-Artur Ploomipuu (E22) selle luuleprõmmu võitsid oma stroofidega suusatamisest.

Kunst

Kodutööna tuli kolmeliikmelistel kunstimeeskondadel mõelda välja ning luua olümpiamängude maskotid. Iga kool leidis oma kavala lähenemise. Treffneri maskotiks oli papa Hugo malenupuna. Maskott sümboliseerib meie arukust, analüüsivõimet ja strateegilist mõtlemisioskust. Hetkel seisab kujuke kooli aatriumis. Sütevaka gümnaasiumi maskotiks oli hõljuv nunn. See võib küll algselt tunduda veidra valikuna, kuid just nunn on pikalt olnud kooli sümbol. Legend Sütevakat kummitavast nunnast on leidnud oma tee isegi ametlikesse kooli reklaamidesse. 21. kooli maskotiks oli aga sinine öökull. Tiivuline on teadupärast tarkuselind ning oli ka olümpiamängude koduriigi – Kreeka – tarkusejumalanna Ateena sümbol. Öökulli maskott kannab toogat, et tülikke Kreekat oleks alati mängudel, olenemata, mis riigis need toimuvad. Linnu laubal asuvad kolm kuldset rõngast, mis koos tema silmadega moodustavad terviklikult viis olümpiarõngast. Ka kunstnikel oli kohapeal lisäülesanne, milleks oli Eesti sümbolitega olümpiakampsuini disainimine. Riideesemete eksponeerimine modellide seljas toimus teise päeva hommikul.



TREFFNERISTID SPORDIVÕISTLUSEL.

FOTO: OSKAR OLLE LAUR

Ajalugu

Igast koolist tuli kokku kolm ajaloo huvilist, kellele oli kodutööks jäetud luua stsenaariumist lähtuv video või esitus tutvustamaks oletuslikke, 2299. aastal toimuva hakkavaid olümpiamänge, tulevikus, kus androididel on kaaluv roll ühiskonnas ja inimesed veedavad valdava osa eksistentsist oma isiklikes kapslites. Kohapeal loodi kolm segavõistkonda, kes seejärel pidid lähtuvalt oma tiimile loosiga tõmmatud kodutööst genereerima tervikliku ja põhjendatud kontseptsiooni olümpiamängudest ning selle kõrvalt valmistuma täidetud käsku võimalikult näitlejameisterlikult ette kandma.

Spordivõistlus

Mainimata ei saa jätta KoKoKo omapärast spordivõistlust, mis traditsiooni kohaselt on alati üdini ebatraditsiooniline, kui võrdlusesse võtta keskpärased spordivõistlused. Esimene voor põhines tulevikus toimuvatel olümpiamängudel, kus ratsutamine on endiselt tõsine spordiala, kuid hobuseid ei tohi enam väärkohelda. Seega tuli spordimeeskondadel kordamööda läbida mänguratsuga takistusrajad. Teiseks pandi proovile gümnaasistide osavus rahvastepallis, kuid talispordina. See tähendas, et kõigil mängijatel olid käes villased kindad või sokid, mis mis said saatuslikuks nii mõnelegi muidu käelisel osavale atleedile. Viimases voorus said kolm kooli kõit vedada legendaarses kõieveos.

Muusika

Koolid saatsid võistlusele neljaliikmelised muusikute trupid, kes pidid laval esitamiseks valima kaks laulu kahelt neile määratult artistilt, üks Eestist ja teine välismaalt. Meie kooli muusikutele sattusid interpretideks Jaak Joala ning Monica Aspelund. Lisaks said kohapeal õpilased endale lisäülesande: kõigi kolme kooli muusikud pidid looma olümpiamängude hümni, mida esimese päeva õhtul publikule meeleolukalt esitati.

Võõrkeeled

Võõrkeeltele pühendunud grupe oli neli (inglise, saksa, vene ja prantsuse) ning erandlikult oli sel aastal ka antud ainevõistlusele kategooria eesti keele jaoks. Kohapeal loodi igale keelele 6-liikmelised segavõistkonnad, kes pidid looma sketši vastavas võõrkeeles, mille ideeks omakorda oli neile loositud spordiala humoorikalt tutvustamine. Inglisekeelne sketš ragbist oli väga informatiivne ning jutustas loo esimestest ragbi pallidest, mis olid tehtud seapõitest. Venekeelne etüüd maadlemisest kujutas Rocky stiilis *underdog* lugu. Frankofooniline vehklemine sisaldas lõputult palju farssi ning saksakeelne sketš jalgpallist tutvustas saksa jalgpallilegende. Viimasena võtsid eesti keele kõnelejad ette loo naisekandmisest. Parimaks valis žürii prantsuskeelse etteaste, mille võistkonnas esindasid Treffnooniat Marta Arete Sokk (D23) ja Margaret Luht (D24), kellest

viimane lisas muuhulgas, et „Võõrkeele ülesande juures meeldis mulle, et rõhk oli pigem huumoril, mitte niivõrd kuiva teksti ettekandmisel, kus oleks keeletase otsustanud võitja. Loodan, et järgmise aasta KoKoKo-l õnnestub ka meil erinevate koolide õpilasi samaväärselt ühendada.”

Õhtul kell 18.00 toimus mälumäng. 21. kooli esimesel korrusel oli kogu päeva vältel üleval näitus olümpiamängude ajaloo kohta, mille läbilugemisest piisas kenasti võitmiseks. Võitjameeskonna liikmete hulgas olid meie koolist Mirjam Märtn (E24), Elis Ursula Lihtmaa, Margaret Luht ja Kristel Veske (D24).

Hilisõhtul kui kõik planeeritud tegevused olid läbi, sai veel külastada kooli kohvikut ning mängida seal lauamänge. Hommikusel auhinnatseremoonial näidati kõigile osalevatele ka meediatiimi poolt valminud videot, mis kajastas eelmise päeva tegevusi ning intervjuusid õpilaste ja õpetajatega.

Kell 12.00 istusid treffneristid taas bussi peale ning sõideti tagasi Tartusse.

KoKoKo on imeline võimalus humanitaarainete vastu huvi tundvatel õpilastel oma loovuse välja näitamiseks ja loob suurepäraseid võimalusi tutvumaks teiste samameelsete õpilastega. Sel aastal toimunud jäid säravalt meelde lõbusad ülesanded ning meeldivad tutvused uute inimestega. 21. kooli lahedad õpilased lasid meil tunda ennast justkui kodukoolis. Järgmisel aastal toimub KoKoKo juba siinsamas Treffneris.

Peamine mõte, mis siiani mõtteid saadab on:

„Väga lahe oli! Kuidas me neid küll uuel aastal ületame?”



ILLUSTRATSIOON: HELENA GROSS

Hetki ballikonkursilt

FOTOD: PAULINE ISSAK



Õnnelikult elu lõpuni ja siis veel edasi

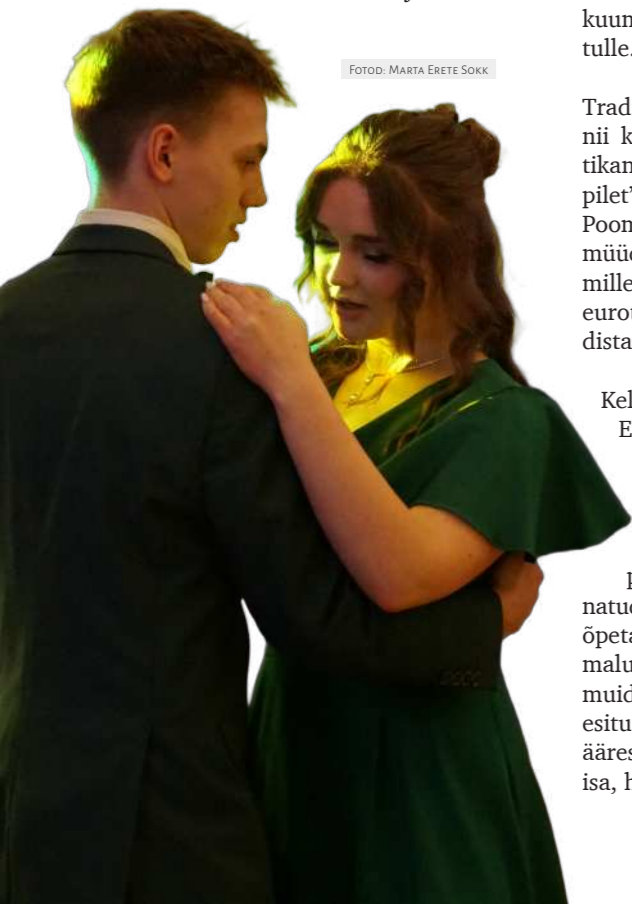


ARTUR IPITS, C22

Laupäeval, 7. detsembril toimunud kooli 141. aastapäevale pühendatud ball oli juba 34. järjestikune sellelaadne üritus, mille tänavuseks teemaks oli „Õnnelikult elu lõpuni.“ Muinasjutuline stseen rullus lahti juba kell 18, kui esimesed saabuvad kogunema hakkasid. Nende imetleda oli nii tulukeste ja tähtedega kaetud aatrium kui ka lintide ja muude ornamentidega kaunistatud võimla, mis treenimata silmale oleks olnud vaevu äratuntav.

Kui kell lõpuks 19 löi, oli ennast võimla äärtesse surunud seltskond juba rohkem kui ootusärev. Samm-sammult võis märgata kogunemas Popside kollektiivi oma kaugelt äratuntavas rüüs. Peale balli peremehe ja perenaise lühikest sissejuhatusi võis kõlada avalalss, milleks oli Jerry J. Walkeri „Mr. Bojangles“ ning mis peale mõttehetke tiris lavale ka seni kõhelnud paarid. Järgnenud Popside kava käigus võis kuulda mitmekesist repertuaari, Valgrest Stevie Wonderi ja Dolly Partonini välja.

FOTOD: MARTA ERETE SOKK



Juba enne balli ametlikku algust tekitasid ballilistes huvi nii üles seatud mängud kui ka aulasse loodud kohvik. Soolase kui ka magusavalik oli „Hansukese ja Gretekese“ vääriline: kaheksat erinevat sorti saiakesed, mitmed koogid, kartulisalat, aga ka kohv, glögi ja astelpaju jääjook. Midagi meelepärast võis leida igaüks. Pokkerilaua taga kehtis tegevus balli hilistundideni välja ning panused tõusid pidevalt. Öhtu lõpus olevat üks mängur lubanud ka enda hinge mängu panna, kuid tema saatus on teadmata.

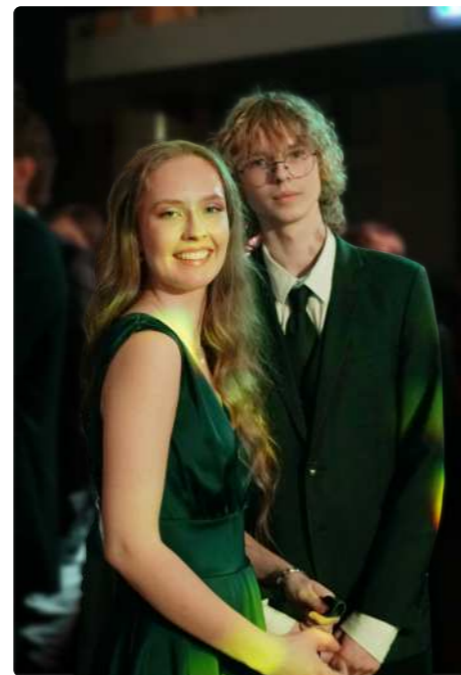
Kalleimaks müüdnud esemeks oli seekord Ülle Hüva maal

Vahelduseks Popside estraadihõngule pakus vaatamängulist etendust Tähtvere tantsukool, mille ligi 20 tantsijat suutsid enda ettekandega värisema panna peaaegu terve maja. Lisaks sellele sai publik taaskord kuulda Taavet Saare (12.e) ja Pent Matti Metsa kitarr-vokaalduot, millega sai tutvust tehtud juba aasta tagasi. Kulminatsiooniks oli esitus Ursula „Tifferist“, mis niigi kuumakskõetud külaliskonnale mõjus kui õli tulle.

Traditsioonilise oksjoni käigus läks müüki nii kodukootud sokke, raamitud ristpistes tiland kui ka pallimäng, aga ka „kuldne pilet“ õhtusöögile õpetajaga ning Aimar Poomi juhendatav petangikursus. Kalleimaks müüdnud esemeks oli seekord Ülle Hüva maal, mille eest oldi nõus välja käima lausa 70 eurot, kuid mille väärtust selle rariteedistaatuse tõttu on võimatu hinnata.

Kella 23 paiku astus lavale balli peaesineja EiK, kes andis ka moodsama tantsumuusika fännidele võimaluse ennast kehekeeles väljendada. Lava ees kaasa laulma ja kiljuma kogunes lühikese ajaga paks inimmass, käed palvelikult enda prohveti poole suunatud, ning nende seas kõige suurema kirega õpetaja Joana Jögela. Kaasalaulmise võimalus ilmus neilegi, kes EiKi muusikaga muidu tuttavad ei ole, kuna kava lõpus tuli esitusele kõigile tuttav „Majakene mere ääres“, mille muusika autoriks on EiKi vana-isa, helilooja Ülo Vinter.

Balli tipphetkena teatati balli peremehe ja perenaise konkursi võitja, kelleks oli sel aasta 10.a klassi paar Lenne Savi ja Rasmus Karro. Eelnevalt kummutati ka müüt, justkui oleks konkursi näol tegu vaid fassaadiga. Peo lõpetuseks nõudis tantsupõrand veel lõpuvalsi, mille ballile tulnud Sostakovitši saatel talle ka andsid.



Vaatamata sellele, et valged lipsu ja frakid jäid seekord nähtavasti veel tolmu koguma, oli ülikondade ja kleitide virvarr siiski üsnagi mitmekesine: kleitide seas domineeris must, populaarsed olid ka kõikisugu lillad ja rohelised toonid, mistõttu jäi mõnest vestlevast seltskonnast pilt kui õites aiast. Leidus ka tegelasi, kes olid enda riidevalikuga mängulisemad. Sestap võis mõni balliline järsku avastada, et on sattunud hoopis mereröövli rüüstamise ohvriks.

Elas kord üks muinasjutt, see muinasjutt sai läbi - nõnda ka ball. Üürikest võimalust argielust välja astuda ja särada tuleb nüüd jällegi järgmise aastani oodata. Õnneliku lõpu leidsid seevastu kõik ning lugusid detsembrikuisest üritusest, nii nagu rahvajuttugi, räägitakse kindlasti veel ka järeltulevatele põlvedele.



Кажоў näitering?

FOTO: MARIA USK

MARLEEN MEISTER, D23

Neljapäeva õhtuti on suurem osa Treffneri kooli päevastest asukatest oma sammud juba kodu poole seadnud. Koolimaja on vallutanud puhastusbrigaad ning kuulda on vaid mõne tantsiva talle tatsumist. Siis kohtume me alametsas – vares, sokk, hiir, talunik, piitsaga sakslane, eksilis leedukas ja teised sulelised. Võibolla on alamets hoopis audikas ning loomade farm need meie, kes näiteringi kohale tulnud... aga nagu ma ütlesin, võibolla. Teatris on ju kõik lubatud.

Ja kõigepealt soojaks! Roomame, hüppame, koriseme, joriseme, väriseme, trambime, lennutame mõtet ja teineteist ja teeme kõike muud mittetsiviliseeritud. Eeltööna loov- ja lavastusprotsessile tegeleme palju üksteise tunnetamisega, mille jaoks teeme erinevaid tunnetuslikke harjutusi, nii füüsilisi kui metafüüsilisi. Õpime üksteisele toetuma.

Traditsiooniliseks on saanud ka hommikuringilaadsed istumised – jagame igapäevaseid jutustusi, olmemõtteid, muresid ja rõõme. See on minu jaoks vahest üks olulisemaid aspekte – üksteisega mõtete jagamine ja teineteise (ära)kuulamine. Pole vahet, kas

analüüsime mõnd käesolevat näidendit, arutleme luuletuse üle või selle üle, mida hommikuks söime, tunnen alati, et saan olla täielikult aus ja vaba. Saan olla ükskõik milline mina, mis ma parasjagu olen.

Kui laskuda meie kaunis kaootilise (!) avastusprotsessi, siis see, mis lõpuks publiku ette jõuab on vaid sügava jäämäe tipuks, veripunaseks kirsiks tordil, toiduahela viimaseks lüliliks, kes oleks olnud olemata, kui poleks neid, kes olid enne...

Ent mis peitub seal meresügavustes*?

Äsja möödunud novembris, enne Betti Alveri luulepäevast toimus näiteringi öökadeemia. Erinevatel asjaoludel juhtus nii, et alustasime täiskoosesisu prooviga kell pool üks. Öösel siis. Ning ühtlasi oli see esimene kord, kui me oma luulekava otsast lõpuni läbi mängisime. Sellele järgnes kosutav kolmetunnine uni klaveri all ning kaheksa pesukaussi seadsid sammud Jõgeva poole. See on meile kuidagi iseloomulikuks saanud, et nädal enne etendust lavastus veel ei eksisteeri ning kuigi ühiseid aegu leida on keeruline ning kõigil on mustmiljon muud kohustust, siis kõigele vaatamata leiame me lahendusi ning. Ning kui tõuseb kardin, kaob

kõik olmeline ning säilib vaid see maailm, mida parasjagu loome. Ehk vastates iseenda küsimusele – jäämäe all peitub meeletu tahtejõud, iga ühe pühendumus, pingutused ja 15 magamata ööd.

*Godzilla

Vahest võib see kõik kõrvaltvaatajale absurdseks tunduda...

Mille jaoks te seda kõike õieti teete?

Minu jaoks on see lihtsalt puhaskoostöö. See närv, mis võtab enne lava jala nõrgaks ja kõhust õõnaks. See hetk vahetult enne etenduse algust, kui kõik jääb haudvaikseks. Maailm, mis avaneb etenduse ajal, see tunne, nagu miskit muud pole olemas ja see lihtsalt puhtal kujul ekstaas, mis voolab üle mu ihu ja haarab mu täielikult, kui lavalt maha astun. See ja ainuüksi see on väärt kogu tööd ja vaeva.

Agas mul ei ole põhjust... lihtsalt teistmoodi vist ei saa. Ja täpselt nii sisutihhi ma olen. (muheleb)

Võiks romantiliselt öelda, et kunsti nimel(!), aga rohkem ikka enda jaoks. See on pidev enese proovile panek, üks minu väljunditest ning arendav, kindlasti arendav. Tunnen, et ühe aastaga olen saanud endale nii palju juurde ja ei taha ennast ette kujutada ilma selleta.

Ja, noh, nagu üks teatrikriitikust hallpea ütles: „Treffner oli ju poistekool“. Oleks vist päris piinlik, kui meie näiteringis poleks mitte ühtegi noormeest. Või ei?

Sest see teeb mind õnnelikuks...

Ning üks töö ja vile käi ikka käsikäes.

Oma mõtteid artikli koostamisel jagasid Ronja Talunik Ezz, Marta Arete Sokk ja Albert Saks, mõlemad D23



KLAVERITOAS ON VAIKNE

FOTO: MARLEEN MEISTER

Päev Treffneri saapana

NÄITERINGI ÜHISLOOMING

ILLUSTRATSIIONID: LUISA MIIA KIKAS

Säde Einasto, E22

mina olen treffneri saabas. räägin teile tsipa oma tänasest hommikupoolikust. istun täpselt keset seda parki ja mul on hea ülevaade kõigest, mis siin aset leiab. näiteks istusid varahommikul pargipinkidel paar eilsest ikka veidi vintis mehikest, veetsid mõne ilusa hetke minu seltsis. siit on mööda sõitnud lugematu arv jalgrattureid ja sõrkinud varajased tervisesportlased. olen pealt kuulnud kolme ema, kes lapsega kuhugi kiirustavad, palju erinevaid ja natuke napakaid koerarumit, mis üht tudengit jalutas. vot, selline esmaspäeva hommik siis!



Marta Arete Sokk, D23

Oleme kodus. Esikus. Meie kandja on juba pikemat aega kadunud. Täna hommikul kuulsime, et ta on monumendiks vormitud. Meie kandja, kes vahetas kolm korda päevas sokke, sest tal on liighigistajad jalad. Ta suure varba küüs on meie nina sisemusse jälje jätnud. Tema, kelle jaoks me kõik oleme andnud, on nüüd skulptuuri sees ja kannab meie esikunaabreid Kustisid. Ta teadis, et Kusti ja vasakujala-Kusti. Paremajalata oma koolimaja seal, kivi juures, ta ülele lahkus ja ta valis meid, Kustid, mitte meid, Juhaneid.



Ronja Talunik, E22

Hugo oli vististi 17-aastane, kui mina ja minu õde talle kingiti. Me olime nii elevil, et nüüd pärisomaniku saame. Olime äsja rakendada teooriaõppe läbinud ja tahtsime InImEsT.

Mäletan ta nägu, kui ta oma sünnipäeval avas kirju lehviga kingakarbi. See ilme oli täis pettumust. Ta ei oodanud meiesugupimedaimasse soppi. Järgnevad aastakümned möödusid vaikuses ja tasapisi me vajusime unustusehõlma.

H a u d v a i k u s.

Järsku keset haletsust piilus üks tuttava näoga habemik meie karpi. Ta suunurgad tõusid kõrvadeni. "Teid ma ju otsinud olen!" Pikemalt mõtlemata proovis ta meid jalga ning kuni tänase päevani me hoiame teda, ja tema meid samuti.



Karen Viira, C22

Kui ma oleksin Treffneri saabas kõnniksin ma Mauruse sussina "Tõe ja õiguse" teise osa ridade vahel ja ajaksin tinti segi

Kui ma oleksin Treffneri saabas oleksid mul silmad selja taga ja talla all ja nina peal ja küljenahkadel

Kui ma oleksin Treffneri saabas õpiksite te praegu Treffneris kingaõpetust ja saapalugu

Kui ma oleksin Treffneri saabas kõnniksin ma mööda teie haridusteed ja trambiksin selle otsas pahh pahh pahh

Kui ma oleksin Treffneri saabas siis.. (hakkan ploomi järama)



Albert Saks, D23

sügiskuu teine päev AD 1904

Minu 2024. päev härra Treffneri saapana.

Külaskäigul arsti juures anti mulle diagnoos: hüsteeria ja läbi kulunud tald ületöötamisest. Arstihärra soovitas mulle võtta warajane puhkus Wahemere ääres ja külastada kingseppa.

Ma tulen niigi waewu ots otsaga kokku ja nüüd kästakse mul minna oma raha eest puhkusele Wahemere äärde ja veel praeguses majanduslikus olukorras! Mul pole isegi rawikindlustust! Nii et oma partneri tungival soovitusel olen otsustanud rawikulude katmiseks esitada taotluse Mauruse stipendiumile. Ju siis näeme, mis sellest saab.

Lõpetuseks uudiseid kodu-kandist: tädi Roosi on ära surnud. Matused pidid toimuma kolmapäeval. Rahu tema hingele!



Ida Vares, E22

Aga kumma saapana? Vasaku või parema? Parem saabas ärkab tavaliselt varem kui vasak saabas, aga vasakul saapal on kvaliteetsem uni.

Sõna „saabas“ kasutatakse inimese kohta, kelle pea just liiga teravalt ei löika. Seejärel pärast ei ütlegi Treffner meie kohta „saabas“ – teda ümbritsevad inimesed on kõik targad või vähemalt muutuvad nad veidike häirituks, kui neid mingi jalanõuga võrreldakse.

Päev möödub nagu päev ikka. Higiselt ja kõnniteetolmuselt. 3/4 aastast vesiselt.

Õhtul võtab härra Treffner alati vasaku jalatsi enne jalast kui parema. Ei tea seda tema loogikat. Küllap on parem ikka parem. Seepärast püsib see ka kauem jalas.



Marleen Meister, D23

Varasügisene septembrikuu pärastlõuna, päike kütab veel kuumalt, tuuleil on juba ennatlikult jahe. Pargis on kuulda veel mõne linnu igatsevat hõikeid ja kirikukellad annavad märku, et vahest oleks aeg tänaseks päevalõngmed kokku tõmmata.

Selle staatiliselt igavikulise pargi kõrval asuvas jões astub välja üks mees, kes rikub oma märgade riiete, vetikatesse ehitatud kaabu ja mudaste saabastega selle idüllilise öhtupooliku.

Ta tuleb jõesast välja, puhub kaabu puhtaks, kõnnib üle silla teisele poole jõge ning jätab jälje mõlemale poole



„Õpetajate tsitaadid“



„Eks see hingamine olegi nõrkadele...“

– KERLI ORAV-PUURAND –

„See on ju mingi standardiseeritud hälve!“

– KERLI ORAV-PUURAND –

„Aatomid ei ole organismis püsivad kogu aeg. See on nagu vallaliste pidu.“

– ANGELA PEEB –

„Kontserdile tuleb ikka imikuga minna. Eriti hea oleks, kui saaks koera ka kaasa võtta.“

– EVE PAAP –

„Heal lapsel on alati mitu nime. Mõtles, miks sul ainult üks on?“

– ÜLLE HÜVA –

„Siin [Eestis] kardetakse rahvahääletusi nagu mingit vanakuradi vanaema.“

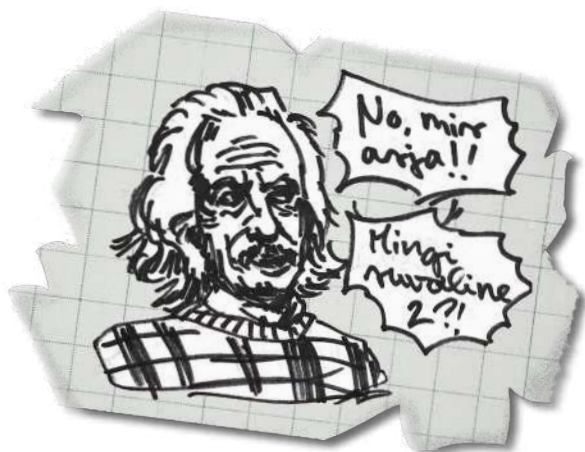
– INDREK PAJUR –

„Kes siis siia Ungarisse jääda tahaks?“

– KRISTIINA PUNGA –

„Matemaatikud arvutavad midagi kokku ja siis füüsilikud üritavad kuidagi mõistlikud olla ning seda parandada.“

– JAAN PAAVER –



„Jumal on andnud sulle kaks kätt – ühe noodi hoidmiseks ja teise kõrva juurde panemiseks, et ennast paremini kuulda.“

– EVE PAAP KOORILE –

(Trikster Tihase sulgemise kohta)

„Teate, et majandusel väga hästi ei lähe, aga väga maitsvad pirukad olid.“

– ÜLLE SEEVRI –

„Leia see horisontaalne toolipind ja istu sinna.“

– KAIA-RIIN ROHTMAA –

„Ja nüüd hüppame kõrgelt alla.“

– JAAN PAAVER –



„Kujutage ise Mona Lisat ette Brežnevi kulmudega!“

– RAIMOND LEPISTE –

„Petmine on osa elu paratamatusest, aga ärge seda kindlasti pettes põhjenduseks tooge, noh, et vene keeles öeldi, et see on osa elu paratamatusest.“

– OLGA TITOVA –

„Nagu igas õiges Zeusiga seotud loos ikka, keegi jääb rasedaks, ja sünnitab kellegi.“

– INDREK PAJUR –

„Puhtalt küüslaugu teadmisest läti keeles saab naaberahvaga pooled jutud aetud.“

– AARE RISTIKIVI –

„Kultuur on inimtegevus ning selle tulemus, inimtegevus on inimese tehtu ning selle tulemuseks on inimtegevuse poolt loodud kultuur.“

– ANNE-LY LEHTLA –

„Kui jooks on tehtud, siis minge põõsa taha.“

– ANNELI SAARVA –